

El
PITJORS ANYS
de la
MEVA VIDA

Vida de gossos

A LA
DUTXA!

JAMES PATTERSON

I CHRIS TEBBETTS

Estrella Polar

Estrella Polar
Sèrie *Els pitjors anys de la meua vida*

Títol original: *Middle School: Dog's Best Friend*
© 2015, James Patterson
Il·lustracions de Jomike Tejido
© de la traducció: M. Àngels Guiu, 2017

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u., Estrella Polar,
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: gener del 2017

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al juny del 2015.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette
Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual s.l.
ISBN: 978-84-9137-158-8
Dipòsit legal: B. 24.509-2016
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

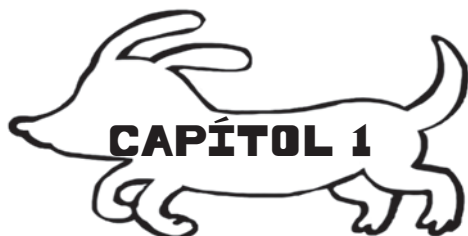
Els
PITJORS ANYS
de la
MEVA VIDA
VIDA DE GOSSOS

JAMES PATTERSON

i CHRIS TEBBETTS

IL·LUSTRAT PER JOMIKE TEJIDO

Estrella Polar

NO GAIRE BON NADAL

Vaig tancar el quadern de dibuix d'una revolada. Normalment dibuixar còmics em feia sentir millor, però aquell dia no. Aquell matí del dia de Nadal fins i tot el Pringat s'ho passava més bé que jo.

I pel que fa a en Leo, bé... Ja en parlaré després.

Aquell matí, a sota l'arbre, no hi havia trobat precisament una aerotaula ni unes vacances a la neu. En lloc d'això, hi vaig trobar roba per anar a l'insti i dos llibres nous, de la mare. Un val per a una descarregada de rentaplats de la Georgia, la meva germana. I una «abraçada nadalenca» de la iaia Dotty, que ens va dir que encara treballava en els seus regals.

L'altra cosa que no hi vaig trobar va ser una Gamebox Multiplataforma WormHole Premium. Això és el que volia de debò, però t'asseguro que hauria tingut

més sort si hagués demanat al Pare Noel l'Empire State Building. Aquelles WormHoles eren cares i aquell Nadal no anàvem sobrats de calés.

Tot i això, hauria donat el dit gros del peu per una d'aquelles videoconsoles. Era compatible amb jocs de totes les altres marques importants, a banda dels seus propis títols, que eren els millors amb diferència. Pràcticament t'endrecava l'habitació i et feia els deures; era molt guai.

No és que hi estigués obsessionat ni res.

Bé, d'acord, potser una mica sí.

Però tot allò no era el que em tocava més els nassos.

—Molt bé, he d'anar tirant —va dir la mare. Eren les onze del matí, però s'estava posant la jaqueta per anar a treballar. Sí, correcte. El dia de Nadal. L'Hotel Madison pagava molt bé les cambreres per al tiberi d'aquell dia i la mare no es podia permetre dir que no.

—Us compensaré, nois —ens va dir—. Demà tinc festa tot el dia i farem un sopar autèntic de Nadal, llavors.

Què podíem dir? No és pas que la mare volgués treballar el dia de Nadal. Només ho feia per nosaltres. El mínim que podíem fer era fingir que no passava res.

—Sona fantàstic! —vaig exclamar.

—Serà com tenir dos dies de Nadal! —s'hi va afegir la iaia.

—Sí! —va dir la Georgia—. Cap problema, mare.

Em sembla que més o menys s'ho va empassar. I hauria pogut colar del tot si jo no hagués sigut un autèntic bocamoll. A veure, tinc el mal hàbit de portar les coses una mica lluny, de vegades.

O massa lluny, vaja.

—No et preocupis, mare —vaig dir—. A qui li agrada el Nadal, de totes maneres? A nosaltres no!

Sí, és clar. És el que diu qualsevol xaval que celebra el Nadal, oi?

I llavors la mare va deixar de cordar-se la jaqueta, em va fer un somriure estrany i els ulls se li van posar com plorosos.

—Ara torno —va dir—. Daixò... que em deixava les claus.

Aleshores va anar al lavabo i va tancar la porta. (Per a la teva informació, la mare no guarda les claus al lavabo.) Des que va deixar la relació amb el senyor Fanucci, el meu profe de Tècniques d'aprenentatge, al cap d'un temps de sortir, la mare s'hi havia passat bones estones, al lavabo. He d'admetre que em feia certa angúnia que estiguessin junts, però preferia mil vegades veure'ls fent-se un petó, que no pas veure la mare trista.

—Molt bé, bocamoll! —em va etzibar la Georgia.

—Però... —vaig fer—. No era la meva intenció...

—És clar, no ho és mai, Rafe —em va dir. Fins i tot la iaia em mirava com si hagués aconseguit que el Nadal més fastigós del món fos encara més fastigós.

Perquè, ho havia aconseguit, em temo.

Hi pots pujar de peus.

Així que bàsicament aquesta va ser la primera relliscada del dia. De seguida et faré cinc cèntims de la segona. Però la cosa és que el meu petit desastre nadalenc va ser només el principi de tot el que va passar aquell hivern.

Et parlo dels problemes que vaig tenir amb la mare, de com gairebé perdo el meu millor amic (el pelut), de com vaig engegar el meu propi imperi de negocis, de com vaig sobreviure a la Gran Guerra Canina del gener i de com vaig aprendre una mica de màgia pel camí.

Potser no esperaves que la cosa anés per aquí, però així és com va anar.

Continua llegint, amic meu.